ANUL XI. — No. 1864.

4 PAGINI 3 LEI

Miercuri 6 Noembrie 1935

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni . . . . . „ 500
Instituțiuni, Cluburi și Proprietari . „ 2000
Un număr vechiu . . . . . „ 4

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC

Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI

Fondatori: E. EMILIAN și [illegible]UNTEANU. Director: AL. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA DUPĂ TARIF

TELEFON: Direcția 3.26.60. Administrația 3.26.60. Redacția și provincia 3.26.69.

„Masa presei"

Mai anii trecuți, marile reuniuni de box antrenau cu regularitate matematică unul și același subiect: «masa presei». Nu se scria o dare de seamă, nu se făcea un comentar, fără să se amintească într'un chip sau altul despre «masa presei». Vă mai amintiți de ea? E atât de mult de când reuniunile de box au încetat să pasioneze, încât n'ar fi de mirare ca masa aceasta a presei să fi scăpat memoriei dv. De aceia îi vom face portretul în câteva cuvinte: una din laturile ringului avea proptită pe țărușii ciopliți ad-hoc, o scândură. In dreptul ei 10 sau 12 scaune, în dreptul fiecărui scaun câte o carte de vizită cu numele redactorilor sportivi ai ziarelor din Capitală, iar pe fiecare scaun... boxeuri eșiți la pensie sau cari nu mai apucau loc de soigneuri în colțuri, mătușile corpolente ale boxeurilor en vogue, chibiții de toate categoriile și striviți printre ei, câte un ziarist sau doi, dintre aceia cari nu înțelegeau să renunțe la drepturile câștigate.

Pentru presa noastră sportivă, pentru reprezentanții ei, această instituție a mesei presei, era totuși o realitate. Se recunoscuse ziariștilor de specialitate dreptul de a avea locul lor ferit de convulsiunile inerente ale mass sei de spectatori. Exercitarea meseriei lor atât de ingrată, găsise în preocupările diverse ale organizatorilor, un dram de înțelegere. Cu o șipcă și doi țărușî li se improvizase o masa.. a lor. Și erau mulțumiți deși locurile ce li se rezervau aveau cinstea să fie ocupate de persoane atât de simandicoase ca cele enumerate mai sus.

Civilizatul obiceiu, pe care insistențele de ani de zile ale ziariștilor sportivi reușise să-l facă permanent în absolut toate manifestările pugilistice, a fost transplantat și la football. Nu fără persistență încordare și nu pretutindeni. Mai bine zis, pe un singur teren: O. N. E. F.-ul.

Generoasa solicitudine pentru presă, manifestată fără întrerupere de d. general Virgil Bădulescu, s'a manifestat și în această direcție. La fiecare partidă mai răsărită, la fiecare întâlnire în care afluența publicului ar fi putut stânjeni exercitarea profesiunii, ziariștii sportivi aveau «masa presei». Comodă, bine plasată și destul de bine ocrotită pentru a putea servi scopului pentru care a fost creată. Conducătorul O. N. E. F.-ului, un om care n'a învățat sport și educație fizică în România și care înainte de a pune bazele stadionului de azi a cercetat cu deamănuntul toate stadioanele mari din Europa și-a dat seama, desigur, de rostul acestei mese a presei. Nu era numai o favoare ce se făcea gazetarilor sportivi, adică cetitorilor de ziare. Insemnări luate în înghesuiala cine știe căruț ungher îndepărtat de tribună, suferă, evident de lipsă de preciziune. Iar cetitorul care se vrea pus în curent cu absolut tot ce se petrece pe teren, este lipsit de posibilitatea pe care i-o poate oferi exercitarea în condițiuni civilizate a profesiunii de ziarist sportv.

Așa dar, O. N. E. F.-ul făcea o fericită excepție în materie de football. Și ca orice excepție a durat, până s'a terminat...

Duminică, bunăoară, ziariștii sportivi ar fi fost încântați dacă li s'ar fi pus la dispoziție, nu băncile comode de altă dată, ci chiar improvizația de șipci și țărușî cu care-i onora pe vremuri, fericitul nostru box. N'au avut nici măcar locuri din cari să poată urmări partida, dar mite să poată lua note fără a fi stingheriți de expansivitatea caracteristică a spectatorilor de football.

Avem convingerea că d. general Bădulescu n'a fost pus în curent cu situația creată de lipsa de atenție a unui subaltern. Altfel nu am fi avut prilejul să scriem rândurile de față. Și am fi preferat să nu fi avut, pentrucă cetitorii vor rămâne cu convingerea că apărăm o temă exclusiv egoistă.

Ceeace, nu e cazul.

L. Roșianu

Post-festum

Echipa noastră a căutat să câștige și a reușit

Joc de clasă? Spectacol? Arabescuri technice?... Nimeni nu le-a dorit...

Faimentul echipei întinerite a polonezilor

48 de ore dupa marea victorie a României asupra Poloniei, spiritele sunt mai liniștite, calmul e restabilit și se poate relua o discuție asupra marelui eveniment.

«Gazeta Sporturilor» a rezervat celui de al șaptelea match Polonia-România trei pagini. Spațiul n'a fost totuși suficient pentru un comentar mai amplu, pentru toate observațiile făcute de noi, într'un cuvânt pentru absolut tot ce trebuia spus înaintea unor concluzii din cari să reiasă învățămintele.

Dacă în cele ce urmează veți găsi unele nepotriviri, cu cele ce s'au spus până acum, origina lor nu este un spirit de contradicție, ci pur și simplu dorința de a complecta, de a da tabloului trasat până acum proporțiile și nuanțările cuvenite.

Victoria asupra Poloniei va avea efecte binefăcătoare

Inainte de toate să repetăm că victoria e bine venită... Par'că ar exista victorii cari nu sunt bine venite... Totuși insistăm asupra acestei păreri.

Au fost Duminică la match 20.000 de spectatori. Intre aceștia, foarte [illegible] **zul footballului».**

Ori un «botez» sub asemenea auspicii înseamnă noi adepți pentru foot ball, o împrospătare a cadrelor spectatorilor. Iar părerea noastră în această materie am mai prezentat-o.

Pentru football — cluburi și jucători — publicul înseamnă totul.

Ca după Balcaniadă, când s'a produs prima ascensiune în acest domeniu, VICTORIA, — exclusiv victoria — asupra Poloniei, va avea urmări similare.

Independent de celelalte urmări și îndeosebi de valoarea internațională a performanței, noua biruință în domeniul popularizării, înseamnă mare lucru și justifică teza noastră că victoria asupra Poloniei este binevenită la sfârșitul unui an internațional, în care am cunoscut nenumărate eșecuri.

S'A CAUTAT VICTORIA ȘI NICIDECUM JOCUL DE CLASA

De meritele echipei învingătoare nu vorbim acum. Am vrea să insistăm asupra unui alt amănunt.

A mulțumit factura jocului de Duminecă pe cunoscători, pe specialiști?

Răspunsul la această întrebare se poate da privind dincolo de rezultat.

N'a fost un joc mare, pentrucă nu putea fi vorba de așa ceva.

Echipe cari intră pe teren cu unicul comandament: rezultatul, respectiv victoria, abandonează totul în acest scop exclusiv.

Și dacă facem legătură cu matcacum 10 zile, problema pe care o punem aci, nu este deloc locală, ci generală și pretutindeni se manifestă la fel.

Rivalitatea internațională s'a adâncit atât de mult, încât matchurile între țări au devenit adevărate lupte. Pretutindeni echipele au o lozincă și suporterii nu le cer decât un lucru: victoria.

La polonezi, întinerirea a dat rezultate faimentare

Interesant că discuțiile dinaintea matchului se învârteau în jurul faptului că polonezii ne amenințau cu posibilitățile echipei intinerite.

Ori niciodată nu s'a înregstrat un faliment mai mare al unei întineriri premature, ca în matchul de Duminecă.

Ce frumos a rezistat — cât omenește a fost posibil — apărarea.

Ce bine au știut «vulpoii bătrâni» Martyna și frații Kotlarczik, să evite catastrofa care se arăta aproape inevitabilă.

In schimb. înaintașii tineri ai polonezilor — cari cristalizau marea speranță a vecinilor — ne făceau impresia unor școlari cari în momentul interogării uită lecția...

Ajungeau cu bine în careul nostru, unde cădeau prada lui: Albu, Deheleanu sau Szanislo. ori shotau la 10 metri peste poartă. La fel de naivi ni se păreau în prima repriză, când shotau dela distanțe inadmisibile.

LINIA NOASTRA DE HALFI A DETERMINAT VICTORIA

Ca și la polonezi apărarea noastră a făcut furori. Crețeanu, Sfera, Albu, Deheleanu, Eisenbeisser și Szanislo, au fost mai stăpâni pe situație decât coechipierii lor înaintași...

Secretul victoriei îl atribuim îndeosebi poziției ocupată de linia de halfi.

Vântul făcea ca orice acțiune să fie riscantă. Totul depindea deci de poziția pe care o vor ocupa halfii, ca să poată sprijini la timp înaintarea, fără să descopere prea mult apărarea.

Inaintarea noastră a înțeles instinctiv că polonezii trebuesc «luați iute». Orice teren câștigat în prima repriză jucând contra vântului, însemna un tezaur excelent pentru echipa noastră,

Goalul din prima fază a «tăiat picioarele» polonezilor cari până spre sfârșitul reprizei n'au fost în stare să se regăsească.

Insistând asupra acestui lucru, trebue să ne oprim la jocul făcut de Schileru în prima repriză și de Dobai, în tot cursul matchului.

Schileru a înțeles ușor, că ținta lui este Albanski. A exploatat orice ocazie și a fost principala noastră unitate de shot

și tocmai aceasta a însemnat o mare binefacere pentru ofensiva noastră. Abandonând jocul său obicinuit robustul extrem stânga ne-a dovedit că este un rutinat, un admirabil înțelegător al situației.

Dacă utiliza stilul său personal, însemna să fie mereu în duel cu Martyna, duel în care nu avea șanse certe

In schimb centrând des, servind coechipierii bine plasați, a obținut mai mult, a contribuit direct la realizarea primului și celui de al patrulea goal.

Publicul nostru e deprins să vadă în Dobai, artileria înaintării. Un astfel de joc ar fi sterilizat cu 50 la sută posibilitățile echipei noastre.

Ca și Petea a făcut enorm de mult lucru «subteran», de mare importanță într'un match ca cel de Duminecă, dar de mic efect.

Restul observațiilor noastre, pe mâine.

LIS.

ASPECTE DE BUCURIE
după matchul Polonia-România

20.000 de oameni au stat Duminecă la O. N. E. F., în ger să aștepte victoria României asupra Poloniei. Douăzeci de mii de oameni au sperat victoria aceasta, au stat să'nghețe, să aplaude, să tremure în ger și în noianul de emoții acute și să plece apoi, cu bucuria izbânzii în ochi și în vorbe...

România a învins Duminecă, Polonia.

A fost așteptat matchul acesta cu unanime și ultime nădejdi de înviorare a prestigiului nostru footballistic, anemiat de înfrângeri multe și succesive.

După Sofia, după Atena, după Erfurt și după Stockholmul ultimelor poticniri, O. N. E. F.-ul a fost așteptat din nou cu speranța unei consolidări subite și necesare. Și, din nou O. N. E. F.-ul ne-a prilejuit sărbătoarea unei noui victorii internaționale

Pe stadionul din Dealul Spirei, o nouă reprezentativă românească, într'o formație nouă și un colorit absolut nou, a reușit — pe ger — să înfierbânte entusiasmul celor 20.000 de spectatori pe cari îi adunase, și să termine victorioasă un match greu, și decisiv.

Nu vom strânge, din nou, în câteva rânduri, aspectul sărbătoresc al tribunei, de Duminecă, dela O. N. E. F.

Vom încerca însă, să colectăm câteva aspecte de entusiasm din afara stadionului. Câteva detalii de bucurie externă O. N. E. F.-ului, cari certifică și gradează intensitatea cu care pulsează în jurul matchurilor echipei noastre naționale, grija și bucuria anonimă a sportivilor.

La gazetă

Imediat după match, telefonul «*Gazetei Sporturilor*» a început zbârnâitul continuu și strident, al întrebărilor grăbite:

— Alo, «Gazeta Sporturilor?»...

— Da.

— Vă rog, rezultatul matchului România—Polonia.

— 4—1!...

O clipă de tăcere. Apoi, aceiaș voce. Mai timorată însă. Aproape gâtuită de emoție.

— 4—1, pentru cine?

— Pentru România.

— Pentru România?

O nouă clipă de tăcere. O nouă pauză. Și apoi, explozia bucuriei definitive:

— Bravo!.. Bravo domnule!... Să trăiți!..

...Ca și când, noi am fi câștigat matchul. Ca și când noi am fi mar-

George Fulga

(Continuare în pag. III-a)

Se proectează organizarea unui concurs de moto-cross

Iată-ne în situația de a înregistra o veste care dacă ar deveni realitate, ar contribui în largă măsură la propășirea unui sport care, după ce a cunoscut apogeul, a pierdut prețios teren, pentruca apoi să renască pe propriile lui ruine.

Este vorba de o competițiune originală, pentru noi, destinată sportului motociclist, care în baza activității desfășurate în sezonul anului în curs își poate considera situația consolidată.

Originalitatea proecttatei competițiuni stă în faptul că parcursul pe care ea se va desfășura va fi extrem de variat și foarte dificil. Pe scurt, se proectează un concurs de moto-cross.

ACTIVITATE INTENSA IN STRAINATATE

Străinătatea dă acestui gen de sport, o atențiune deosebită. In special Anglia, patria motociclismului, se întrece în a organiza astfel de competițiuni.

Ziarele și revistele străine de specialitate ne aduc foarte des rezultate referitoare la aceste întreceri, publicând totodată instantanee dintre cele mai interesante.

Parcursurile pe cari se dispută competițiunile de moto-cross sunt extrem de variate și foar e desstrăbătute de cursuri de apă pe cari concurenții le traversează direct, fără a utiliza poduri, pontoane sau vaduri. Desigur că mulți dintre participanți își irosesc în van forțele, și de multe ori își lasă orice șansă în mijlocul cursurilor de apă.

Totuși, cu toată duritatea parcursului, sunt destui aceia cari reușesc performfanțe peste așteptări.

Din Anglia, concursurile de moto cross au trecut în Franța, Belgia, Germania, etc. atrăgând massele și prilejuind spectacole de rară atracție.

FEDERAȚIA ROMANA SE GASEȘTE IN POSESIA UNUI PROECT

Forul motociclist român se găsește în posesia unei cereri pentru organizarea unui astfel de concurs și a unui proect de regulament.

Actele i-au fost înaintate de aso-

(Continuare în pagina 3-a)

Cazul Ladoumegue, pasionează opinia sportivă a Franței

Recalificarea fostului recordman mondial este aproape sigură

Am arătat în câteva rânduri cât de mult ține azi Franța sportivă să-l readucă în cadrele amatorismului pe fostul recordman mondial Jules Ladoumegue. Trecerea sa în rândurile atleților profesioniști, deși a dat o cruntă lovitură pentru sportul francez, n'a fost primită cu proteste prea vehemente. Prea erau evidente dovezile de profesionism ale marelui Jules, pentru ca cei câțiva apărători intransigenți ai săi să poată aveа priză în masse.

Cu trecerea anilor însă, Ladoumegue și-a refăcut simpatia de care se bucura înaintea profesionalizării sale oficiale. Profesiunea nouă ce i se impusese, nu era destul de remuneratorie, pentru a compensa succesele morale și... avantagii'e materiale ale amatorismului. Și așa s'a născut ideea recalificării. Mai întâi timid ,apoi cu insistențe din ce în ce mai presante și în cele din urmă cu o puternică ofensivă de presă la care colaborează aproape toate ziarele din Franța.

Sportul francez în primejdie, apropierea Olympiadei, prestigiul atletismului francez și multe altele, vor determina o recalificare cure nu poate întârzia.

Și se pare că acela care are cuvânt hotărător în această chestiune, d. Ernest Lafon, ministrul educației fizice, a ajuns la concluzia că Ladoumegue trebue să fie amator.

Și va fi.

Ladoumegue se antrenează asistat de singurul său spectator: fiul său Armand...